

Панаир

Как здраво се хвана за купола бурята,
въртящото чудо запря изведнъж,
чадъри и люлки за миг се катурнаха,
сладоледът стопи се от лудия дъжд.

Утихна след час и денят се завърна.
Но вместо да лумне пак с багри и звуци,
панаирът към мене гърба си обърна
и си тръгна с коне и каруци.

Заплаках от мъка! Тъй кратко се радвах
на тая най-чудна, най-щедра игра –
дъждът неусетно я скри и открадна,
остана във джоба едничката моя пара.

Вървахме към село... Аз стисках до болка
парата и беше ми пусто и тъжно.
А тате и мама до мен благославяха Бога,
че пратил навреме за нивите дъжд...

Трендафил Василев

Козле

Пасеше дядо бяло козле.
Той бавно пристъпваше вече,
та беше го вързал с въже,
да не ходи далече.
Козлето пасеше,
растеше,
опъваше дядо все към гората.
Старецът –
от път побелял, за път го болеше,
но как да откъсне
нозе от земята.
И тъй лека-полека
въжето тънееше.
И взе че се скъса.
Превърна се дядо
на малка могила от пръст.
Въжето –
на козя пътека.

Трендафил Василев

Вечерна песен

Старица тихичко оплаква
издъхналия си стопанин...
А песента за края знак е
и до мъртвеца ще остане.

И тръгва вятърът вечерен
през люляци и през чимшири
по-топла стряха да намери,
по-друга песен да издири.

По път загубил тая вест,
лъхът си ведър да вплете
в гласа на майчината песен
и над заспиващо дете.

Трендафил Василев

Момиче в църква

Сред богомолци смирени – бледоръко момиче...
Свещта си припалва, молитва шепти.
Духът му болното тяло съблича
и през купола нейде далече лети.

И кой за такава съдба го заигли –
вместо да грее дъга от лъчи,
тъмнило да бъде под дългите мигли,
да няма за радост и хора очи.

И си мисля сега за туй множество грубо,
на което аз брат съм, баща съм, и син,
как щедро се учи то да погубва
и отчайващо малко – как да спаси.

И в тоя храм, където се плаче и пее,
за кого да се молим... Ще дойде часът,
когато докрай със стената се слеем
и застанем до грешните в Страшния съд.

Трендафил Василев

Нощ с тебе

Просветва утрото в тополите...
И не от слънцето правечно сякаш,
а от телата ни безбожно голи –
припламнали огньовете в мрака –
през ръцете ни една във друга
над хълма юлският ни ден изгрява...
Очите ти са тихи. С цвят на теменуга
ме гаят те...

Светът се продължава.

Трендафил Василев

Болката

На Елка Няголова

Утихва в теб болката, най-после тя си отива...
Разнася се здрача, в очите ти става по-светло.
На крака се изправяш, излизаш от стаята сива
и тръгваш в тоя луд град – карнавал под небето.
Разнасяш духа си по спирки и срещи до капка –
ще намериш ли пътя със стъпки от златна подкова
или ще стигнеш до някаква улица сляпа?...
И връща се болката, в сърцето ти сяда отново,
води те в стаята сива, в леглото те вика,
вместо да скита в нощта сама и безпътна,
с теб да говори до късно, да не забравяш езика й...
Тя теб е избрала, теб е избрала сестра да й бъдеш!
И когато в някого друг ти гласа й дочуеш,
да се спреш, да го погледнеш, да го познаеш във гмежа,
за ръка да го хванеш, да му подадеш ти ключа
за светата човешка обител – Надеждата.

Трендафил Василев